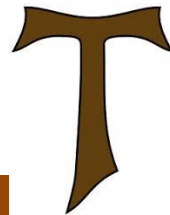

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 28

març 2023

núm. 264

Web: ofscat.jimdo.com -
ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

ANANT DE LA QUARESMA A LA PASQUA

GÈNESI I LA QUARESMA

Hom es podria demanar si no caldria començar la Quaresma amb un text més modern, més actual, que no pas el text del Gènesi. Alguns el poden trobar antiquat i, després dels abusos que d'ell se n'han fet, hom podria pensar: "Ja hi som, altra cop pensant amb els pecats".

Però a mi m'agraden els texts antics. I aquests que, com el Gènesi, tenen un rerefons mític, encara més. Perquè no és un text com els que ens agraden avui: clars i curts, que ens ho donen tot ben mastegat i no ens fan pensar gaire; sinó texts que més que respondre en diàfana concreció els nostres dubtes més aviat en suggereixen d'altres.

En el text del Gènesi d'avui (l Diumenge de Quaresma) ens podríem quedar empantanats si volguéssim saber exactament què dintre és això del "pecat original". A mi, però, m'agrada fixar-me amb la subtileza del diàleg entre Eva i la Serp i veure com, al final, aquesta té les de perdre malgrat el terrible odi que demostra volent introduir el dubte en la fins ara idíl·lica relació entre Déu i l'ésser humà: *Així Déu us ha dit...?* sembla dir-nos encara la Serp sorneguerament.

La Serp espera de Déu el càstig terrible sobre la primera parella. La realitat, en canvi, és una altra: Déu que s'apropa, que cobreix la nuesa d'Adam i Eva, i que els convidarà a començar de nou. Cert, d'una altra manera i en un altre lloc, perquè el relat també ens vol recordar que tot el que fem importa i té conseqüències per a bé i per a mal (ja prou que ho comprovem en la nostra vida quotidiana!!), però començar de nou! Quina benedicció! La Serp sembla esperar que el xoc amb la realitat (la nuesa, la petitesa...) provoquin en Adam i Eva la desesperació. Però aquí està, em sembla a mi, la gran paradoxa del text: *Se'ls obriren a tots dos els ulls, llavors s'adonaren que anaven nus... Però, ¿no és quan ens adonem de la nostra petitesa, quan som arran de terra, que podem créixer més fàcilment cap a munt? ¿No és quan ens sentim més pobres i petits, que ens adonem extasiats del gran regal que és la Creació que ens envolta?*

M'agrada pensar que és així perquè aleshores m'adono que començar la Quaresma és, sobretot, una invitació al canvi, i a un canvi concret, partint del que som aquí i ara i no del que ens inventem per agradar els altres. I a veure-ho tot com una Bona Notícia (Evangeli). Penso que és el que a Sant Pau (segona lectura d'avui) li permet dir amb goig immens que on hi hagué pecat, sobreabundà la gràcia. On la Serp, la Gran Enemiga, espera la fi, Déu crea el perdó, la reconciliació i, amb ells, la possibilitat d'una nova creació. Si a més l'evangelista Mateu ens presenta Jesús venent les temptacions (que són una còpia corregida i

augmentada de les nostres de cada dia), la Quaresma esdevé no el camí, sinó l'autopista de tornada a casa, una invitació a deixar-nos interpel·lar per aquesta Paraula de Vida de Jesús un any més, un cop més.

Ho vam escoltar Dimecres passat quan, en imposar-nos la cendra, se'ns deia: *Converteix-te i creu en l'Evangelí! És a dir: Gira't vers Déu, segueix Jesús, i creu que la Bona Notícia és veritat i és a l'abast de tothom.*

Bona i Santa Quaresma!

Fra Jesús Romero, caputxí

EL SEÑOR ME REVELÓ...

Los ángeles saludan regalando el don de la paz.

Andaba Gedeón trabajando en el lagar cuando el Ángel del Señor se le apareció y le habló. Pero Gedeón no le reconoció, estaba demasiado preocupado por la crisis que atravesaba su pueblo. Solamente cuando brotó fuego de la peña comprendió que era el Ángel del Señor quien le visitaba. Puso su fe y, al punto, escuchó el saludo del Señor que le sosegó para escuchar con serenidad: *“La paz sea contigo”* (Jue 6,23). También el profeta Daniel superó su desaliento y recobró las fuerzas cuando el Ángel del Señor le dijo: *“La Paz sea contigo”* (Dn 10,19).

Los ángeles saludan con la paz y, el don de la paz como una lluvia de estrellas, en la noche de Belén se hizo canto de ángeles: *“Gloria a Dios en el cielo y en la tierra paz a las gentes que ama el Señor”* (Lc 2,14). Desde aquella noche los pastores, con la paz que inundaba su ser, sintieron que les brotaba la fe como un torrente en el pecho, y marcharon glorificando a Dios. Inundado de paz, el justo José, acogía a las gentes, admiraba y cuidaba a María, y adoraba el misterio.

La santa Virgen vio con sus ojos y estrechó entre sus brazos la verdad de su *Fiat*. Creyó en la promesa del Ángel nueve meses antes, y se le cumplió: *“El Espíritu Santo vendrá sobre ti y el poder del Altísimo te cubrirá... el Santo nacerá de ti”... “porque para Dios no hay nada imposible”* (Lc 1,37). ¡Sí, se le cumplió! Ya tenía entre sus brazos al Príncipe de la Paz (Is 9,5).

No fue fácil la misión del Hijo de Dios y de María, que aceptó inmolarse en el propiciatorio de la cruz, mientras una espada atravesaba el corazón de la Madre. Pero se cumplieron las promesas y volvió al tercer día. Desde entonces, la paz fue el don del Señor resucitado. *“Paz a vosotros...”* (Jn 20,19-26) *“Mi paz os dejo, mi paz os doy...”* (Jn 14,27). El *“Príncipe de la Paz”* dejó un reguero de dicha. *“El es nuestra paz”* dice S. Pablo (Ef 2,14-15).

San Francisco lo comprendió. “Como más tarde él mismo atestiguó había aprendido por revelación divina este saludo: “El Señor te dé la paz”. Por eso en toda predicación suya iniciaba sus palabras con el saludo que anuncia la paz” (T,C. 26). He aquí que, la fuerza de aquel saludo pronunciado por Francisco con espíritu profético, hacía milagros. Con tanta fe, poder y amor lo decía que “los que rechazaban la paz y la salvación, con la ayuda de Dios abrazaron la paz de todo el corazón y se convirtieron en hijos de la paz y en émulos de la salvación eterna” (1C 23; LM 3,2).

San Francisco pidió a los hermanos y hermanas, ¡nos lo pide a nosotros! que saludemos con la Paz. El Señor te dé la paz. Paz y Bien. Más, para que este breve saludo obre los milagros de tiempos pasados, nos dejó el consejo: “Que la paz que anunciáis con palabras la tengáis en mayor medida, en vuestros corazones” (TC 58). “Bienaventurados los pacíficos, porque serán llamados hijos de Dios” (Mt 5,9).

Sor Victoria Treviño, osc

Formación: Acompañar para vivir
La figura del acompañante espiritual
Consecuencias y aplicaciones a nuestra vida

1. El acompañamiento siempre será un cuidado de una persona única que tiene existencia propia delante de Dios y en la Iglesia. Es el reflejo del amor personalizado de Dios a su hijo o su hija, y ese amor pasa por el amor y la comprensión del acompañante, por la relación fraternal que puede establecer y ésta es completamente diferente con cada uno. Esto exige una flexibilidad y libertad muy grande en el acompañante.
2. Necesitamos ser acompañados, es un derecho que todo cristiano tiene. Nadie se salva solo, dependemos unos de otros. No basta la inteligencia para recorrer los caminos del Evangelio. Las tinieblas deben ser iluminadas desde fuera. Nadie es tan hábil que pueda darse cuenta por sí mismo que está ciego. Todos tenemos puntos ciegos en nuestra vida y, si no buscamos ayuda, estamos arriesgando llegar a la madurez en Cristo. Santa Teresa de Avila da cuenta de su tarea como acompañante: "Yo no hago otra cosa que evitar todo lo que puede obstruir, alterar o cambiar el camino por el cual Dios lleva a las hermanas".
3. El acompañamiento responde a las necesidades de verdad y de honradez que habitan en el corazón de cada persona. Todos queremos ser honrados y vivir en la verdad, aunque a veces tenemos temores de tomar contacto con lo profundo de nosotros y de encontrarnos con Dios. La tarea del acompañante es ayudar a esa persona a enfrentarse, y la prepara, la anima, la corrige y la ayuda a celebrar a medida que vive con mayor verdad, con sabiduría.
4. El acompañamiento es un arte, un carisma, un proceso pedagógico. Es un arte que requiere de todas nuestras habilidades y experiencia para intervenir y para esperar, para reconocer la obra de Dios. Requiere tiempo y esfuerzo, y por eso podemos ayudar a pocos. Es un carisma, es un regalo de Dios para su Iglesia, es un servicio prestado al santo pueblo de Dios. Nadie puede jactarse en materia de acompañamiento. Es un camino pedagógico, un proceso gradual que requiere del acompañante una capacidad grande de escuchar, de acoger y de dejarse tocar por lo que el acompañado es, no sólo por lo que dice; una capacidad de mirar con profundidad para reconocer una historia santa, un camino de salvación; una capacidad de invitara seguir a Cristo sin desfallecer.

5. Para acompañar hay que tener algunas convicciones que nos permiten hacerlo con mayor fluidez y solidez.

a) Todo hombre es bueno en lo profundo de su ser. El núcleo de nuestro ser es una parte redimida, resucitada. El acompañamiento es buscar y tomar contacto con esa área buena, salvada, y desde allí reflejar lo hermoso y vital que vamos adivinando.

b) Todo hombre está en proceso, va haciendo un camino y Dios va trabajando en él. Nadie puede juzgar de sí ni de otro que su vida no tiene solución. Los ritmos de este proceso son diferentes y pueden exigir tanto del acompañante como del acompañado, paciencia y perseverancia.

c) Yo como acompañante puedo ser recurso, puedo facilitar el camino de perfección cristiana si pongo a disposición la fuerza, la experiencia, la bondad y los conocimientos para ser una ayuda significativa para la vida espiritual del acompañado.

6. Todo proceso de acompañamiento es temporal. Podemos hacer camino por un tiempo, en una etapa de la vida espiritual y para la siguiente, es posible necesitar otra persona. Es la experiencia de muchos santos.

7. Cada acompañante tiene que revisar con honradez y discernir si es este ministerio al que Dios lo está llamando. No existen los directores espirituales ideales y por eso tenemos que preguntarnos cómo integramos habilidades y dificultades, necesidades de la comunidad en la que participamos y la voluntad de la Iglesia para invitarnos

a acompañar a algunos de sus hijos.

(De "Acompañar para vivir" de Fray Buiza)

Fº Javier Conejo, ofs

“GERMÀ ANIMAL” I “LLEI DE PROTECCIÓ ANIMAL”

Ja va ésser “el colmo”. Em diuen que Francesc d’Assís subscriuria la llei de protecció animal. Ves quines coses! I jo em pujo per les parets. I clar, voldria cridar, però no ho faig. Pobre Francesc! Se’l fa servir per justificar-ho tot. Ja va passar als anys setanta, quan la desídia i la irresponsabilitat es justificaven amb l’esperit de llibertat de Sant Francesc. I jo no puc permetre que tractin així el meu pare i es creï una imatge d’ell que respon a la de “un tí” que es passa el dia saltant i ballant creuant uns pals com si toques un violí. Que s’usi per justificar les coses, a voltes, aberrants.

No i no. No és el mateix que els animals arribin a tenir un nivell “estatutari” quasi tan alt com el de les persones, perquè al cap i a la fi, penso que tenim una societat malalta de immaduresa que està substituint el tracte amb les persones amb animals que ara en diuen de companyia o també mascotes. I com els animals estan ocupant els llocs que haurien d’ocupar els ésser humans resulta que se’ls ha de protegir com si quasi fossin persones humanes.

I com és lògic, ja val més predicar la reencarnació en un gos de segons quin barri de segons quines ciutats que no pas la Resurrecció. I és que està molt clar. L’actual paradís, el proper Regne de Déu serà el regne dels animals perquè hi ha animals, particularment el gossos, que reben més atencions i miraments que les mateixes persones. I dit sigui de passada, mengen i viuen molt millor que certes capes socials de la nostra societat que no reben en els grups parlamentaris la mateixa importància, ni de bon tros.

Equiparar la protecció animal, fruit d’una immaduresa humana i moral que deixa molt que desitjar, amb el concepte de fraternitat de Francesc d’Assís, ho trobo denigrar a nostre Pare. El concepte de “germanor” amb tota la creació i tot el que és creat, no sorgeix d’una experiència malaltissa, surt d’una experiència única de Paternitat Divina que no té res a veure amb les mancances afectives, els desequilibris i les inenarrables experiències de solitud. Francesc ho fa des de la fe, des de el do de la fe, mai ho fa per la falta de dons i és en la falta de dons on aquesta situació s’ha de veure pal·liada per “cataplasmes” ridícules en les ferides que reben els cors, cada cop més esquistats i contrits que la nostra opulenta societat està generant.

Francesc creu que l’home és fet a semblança del seu Creador i, per tant, té fe en el Creador i en la seva obra feta a imatge i semblança. Francesc creu en l’home i en el gènere humà. No així qui creu més en l’amor dels animals que en l’amor del seus semblants. El amor exacerbat projectat en els animals està més a prop, per a mi, de la negació de Déu que no pas de la seva presència transcendent

i immanent a l'hora, precisament perquè crec que nega el concepte de "imatge i semblança". I és que estem creant un món on hi ha qui es fia afectivament més de la seva mascota que dels seus semblants i li postula un amor molt més alt i àlgid que no pas ho faria amb els seus semblants. Què voleu que us digui...?

És més... La relació amb l'animal sempre és una relació que mai esdevé fraterna. És la relació de propietat i submissió de la bèstia a l'amo. És l'amo qui disposa de la bèstia i mai la bèstia de l'amo perquè és aquest darrer el qui esdevé propietari de l'altre. Per tant, mai serà una relació fraterna. Deixem tranquil a Sant Francesc i no el fem víctima de les nostres ...

També caldria preguntar-nos què ens està passant com a grup humà o, quina societat estem entreteixint, on hi ha membres d'aital grup que necessiten la d'una companyia animal per a projectar-se com a éssers humans i brindar al animal allò que en molts casos no son capaços de brindar als de la seva... diguem-ne... espècie.

Recordo on va ser. A la Rambla de Ferran a Lleida, enfront de la Parròquia del Carme. Una dona deia al seu gos que si anava fent coses lletges i dolenteries que "la mama li faria "pam-pam". M'agradaria saber si a aquesta dona, al seu fill li haguessin dit "fill de gossa", per exemple, al col·legi, com hagués reaccionat, perquè al cap i a la fi, ella, s'estava definint com a mare d'un gos. Ara bé, en la nova terminologia, tenim clar que no era una "progenitora gestant". Al menys del gos referit.

Fr. Joaquín Recasens, un franciscà aragonès que viu a la Manxa.

LA PREGÀRIA DURANT LA QUARESMA

El temps de Quaresma és un temps de preparació, de purificació dels homes i les dones que ens encaminem cap a la Pasqua.

La Resurrecció de Nostre Senyor és l'esdeveniment més gran que mai ha tingut, ni segueix tenint lloc a la Terra, per part de Déu, que es va fer home per salvar la humanitat.

En aquest temps de preparació se'ns demana, d'una manera molt especial, fer oració, fer dejuni, i fer almoïna, aquestes dues darreres accions han de ser tant des del punt de vista material com espiritual.

Se'ns diu que per pregar des del nostre cor al cor de Déu, cal aïllar-nos de tot allò que ens pot distreure: *“Quan pregueu, entreu a la vostra habitació i, un cop tancada la porta, reseu al Pare que us escolta i us veu secretament ...”* (Mt 6, 5-7). Però, no n'hi ha prou en tancar-nos a la nostra cambra, cal que ens concentrem en allò que anem a fer i que no ens distraïem. ¿I què hem de fer per no distreure'ns? Hi ha diferents maneres de poder resar sense distraccions, entre elles n'hi ha una formada per quatre etapes:

Posar-nos en presència de Déu: El Pare del Cel sempre espera que contactem amb Ell a través de l'oració, sempre ens espera amb els braços ben oberts, com una mare espera els seus fills quan tornen a casa, sobretot quan son petits i tornen de l'escola. Fem memòria i, amb el pensament tornem a la nostra infantesa espiritual. Abans, però va molt bé fer una pregària a l'Esperit Sant i demanar-li que “ens obri la llum” per poder veure millor amb els ulls dels nostres cors. L'oració pot ser vocal o silenciosa: Si és vocal, no ens cal pas dir gaire paraules. El Bon Déu ja sap el que li volem dir, i moltes vegades només ens caldrà dir el nom de Jesús, de Maria, de l'Esperit Sant, dir gràcies, fer un acte d'amor... Aquests moments són moments de dolçor en els que nosaltres, les criatures reposem en el braços del nostre Creador, agafem forces, li diem al Pare del Cel que l'estimem, compartim alguns mots, assaborim el seu reconfort, el seu consol... Aquesta mena de pregària relaxa i transforma el cor dels homes. Si no sabem què dir ni com expressar-nos, podem meditar una frase de l'Evangelí o bé algun misteri del Rosari, tot deixant-nos habitar per aquestes diverses escenes.

Després ens cal prendre una resolució, tenint en compte tot allò que li hem dit, que li hem expressat d'alguna manera al Bon Déu. És en aquest moment que ja ha arribat l'hora de tornar als nostres afers quotidians, a les nostres activitats terrenes. Està molt bé tenir presents els sentiments que han florit des dels nostres cors, però no hem d'oblidar “els consells” rebuts i les resolucions que hem pres.

Finalment, hem de donar gràcies a Déu, tot fent-li un petó com a Pare nostre tan estimat que tenim. La presència de Déu durarà força estona després del temps de pregària. L'oració no és una tasca que hem de dur a terme, sinó una demostració d'amor espontània que ens surt del cor i que ens adreça al Bon Déu.

Benaurades son aquelles persones que demanen la gràcia de tenir aquest desig, aquest alè amorós vers el Pare i també, vers Maria, la nostra Mare del Cel. Viuen en aquella pau i aquella dolçor de sentir-se estimats de veritat, sense condicions ...

Bona i santa Quaresma a tothom. Pau i bé.

Balbina Birba, ofs

La Santa Quaresma – El temps d’amor

Ja estem en el temps de la santa Quaresma. Moltes vegades quan pensem en la quaresma pensem que és un temps de dejuni, abstinència i almoïna. Però això és només parcialment correcte. La veritat completa és que la Quaresma és un temps de celebració de l’amor. El dejuni, l’abstinència i l’almoïna ens posen en contacte amb nosaltres mateixos perquè puguem estimar millor. Si aquestes pràctiques no ens ajuden a estimar millor, no tenen sentit. Així doncs, la quaresma és un temps on hem d’aprendre a estimar més i millor.

El model de l’amor que tenim és Jesús crucificat. A la creu, no veiem una ideologia, ni una teoria, ni una filosofia, ni una religió. A la creu, veiem l’amor mateix, l’amor crucificat. “L’amor per ser real, ha de costar. Ha de fer mal. Ens ha de buidar de nosaltres mateixos”, diu Santa Teresa de Calcuta.

L’amor de Jesús és molt real, perquè en la seva passió va ser ferit; es va buidar a la creu i li va costar la seva vida. El sacrifici és dolorós i potser no ens agrada fer sacrificis. Moltes vegades, evitem fer sacrificis. Però el sacrifici és el que fa la vida bella i dolç l’amor. El sacrifici d’un mateix no està mai antiquat. Fins i tot les persones que critiquen el cristianisme i els cristians, admiren l’auto-sacrifici de Jesús a la creu.

L’amor no és possible sense sacrifici i el sacrifici no és possible sense l’amor. L’amor ens costa. Si no ens costa no és amor. Moltes vegades quan pensem en l’amor de Jesús pensem que és un concepte ideal. Però l’amor de Jesús és tangible i real. A la creu no veiem una teoria, sinó un home amb cos i sang.

Cada vegada que celebrem la santa missa, recordem la nit del dijous sant. El dia següent, Jesús va oferir el seu propi cos, sang, ànima i vida a la creu. Va beure el calze dels patiments, va acceptar la creu, va inclinar el cap per rebre la corona d’espines, va estendre els braços per rebre els claus i va obrir el cor perquè una llança el traspassés.

L’amor de Jesús és incondicional. Com diu sant Pau, el seu *“amor és pacient, és amable. No és groller ni interessat, no s’irrita ni es venja; no s’alegra de fer mal, sinó que troba el goig en la veritat. Tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta”* (1 Co 13, 4-8).

Que aquest temps de Quaresma ens ajudi a tots nosaltres a estimar com Jesús va estimar – d’una manera incondicional i desinteressada.

Fra Arun de Madurai.

Fra Josep Gendrau va deixar aquest món el passat 28 de desembre, sobtadament, als 88 anys, plenament actiu fins el darrer dia . Durant dues etapes va ser ministre provincial de la Província Franciscana de Sant Salvador d'Horta de Catalunya. L'any 2015 es va extingir aquesta Província en unificar-se amb la nova Província de la Immaculada d'Espanya. Així, fra Gendrau ha estat el darrer provincial dels Frares Franciscans "Ordo Fratrum Minorum" a Catalunya.

Fou assistent fins el darrer dia de diverses fraternitats de l'Orde Franciscà Secular. L'any 1996, quan s'unifica l'Orde Franciscà Secular, era l'assistent de l'OFS a la Província de sant Salvador d'Horta de Catalunya. Actualment, era el Vicari i un dels principals animadors del Santuari de Sant Antoni de Pàdua del carrer Santaló de Barcelona.

Josep Gendrau i Valls va néixer a Berga l'any 1934, ciutat a la que sempre va estar vinculat malgrat fer pràcticament tota la seva vida pastoral a Barcelona. Va ingressar al noviciat de l'Orde Franciscà l'any 1950, va fer la professió solemne l'any 1955 i va ser ordenat sacerdot l'any 1958. En els primers anys va exercir al convent parròquia de Mare de Déu de La Salut i a la parròquia de Sant Rafael de La Guineueta de Barcelona. L'any 1980 va ser destinat com a guardià i rector a la parròquia del Remei de Vic i l'any 1989 del convent franciscà de Sant Antoni de Lleida, i director de la residència universitària.

L'any 1992 va ser elegit com a ministre provincial de la Província Franciscana de Sant Salvador d'Horta de Catalunya. Va ser vocal de la junta de la Unió de Religiosos de Catalunya del 1993 al 1997.

L'any 2001 és nomenat guardià del Convent Santuari de Sant Antoni Pàdua de Barcelona, on viurà fins a la seva mort. L'any 2011 és elegit novament ministre provincial dels Franciscans de Catalunya, etapa en la que ha gestionat la unió de les sis entitats franciscanes de la península Ibèrica en una única i nova Província.

La seva tasca s'ha desenvolupat principalment en la pastoral parroquial a través dels sagraments, la catequesi, la predicació i l'atenció als malalts i als necessitats. Una de les activitats que més apreciava era l'obra social "Pa de sant Antoni" d'ajuda als més necessitats. La seva activitat també es va ampliar a través d'un grup de WhatsApp en el que difonia la vida del Santuari.

Aquest Nadal va presidir la seva darrera Missa del Gall a l'ermita de "Sant Francesc s'hi moria", de Vic.

Fray Julián Pascual Moreno

Era franciscano conventual de la fraternidad de Granollers. El 5 de enero a los 76 años de edad fue llamado, de forma repentina, a la casa del Padre.

En la Orden, entre otros Servicios, fue guardián del convento de la calle Bertrán en Barcelona de clérigos; guardián y párroco en el convento y la Parroquia Mare de Déu de Montserrat i San Antonio de Padua en Granollers. Ecónomo provincial... Misionero en Medellín (Colombia).

En la actualidad era el capellán del Hospital General de Granollers. Prestaba servicio los martes por la tarde en Cáritas, asistente de la fraternidad local San Francisco de Asís de Granollers y asistente provincial de Cataluña por la obediencia Conventual.

La fraternidad San Francisco de Asís hemos tenido la suerte de experimentar a través de fray Julián lo importante que es la fraternidad y lo maravilloso de ser franciscano. Resaltar el servicio humilde, sus formas suaves y tranquilas, el servicio al otro, el desgastarse por el otro, fueron los hechos concretos que nuestro hermano Julián nos dio como ejemplo. Sigamos adelante con su legado, ahora con un compromiso más fuerte de hacer fraternidad hemos perdido un asistente, pero hemos ganado un intercesor.

Siempre te recordaremos.

Rogamos una oración por su eterno descanso

EL CAMÍ ESPIRITUAL REQUEREIX LENTITUD

La recerca de la velocitat és una característica important de la nostra cultura. Es tracta de recórrer el màxim d'espai amb el mínim de temps. Es requereix una gran dosi d'adrenalina per pilotar la vida a tall d'un cotxe Fórmula 1 o una moto GP. Competir amb força i anticipar-se als altres, encara que sigui per mil·lèsimes de segon. Trametre missatges per whatsapp als antípodes o participar en una videoconferència confluint a la pantalla persones dels cinc continents.

Tot a l'instant. Fast food, menjar ràpid. Viure veloçment alimenta la tensió nerviosa. No es valora el viatge, sinó l'arribada a la destinació. Una sèrie concebuda en capítols per a temporades llargues s'ha de visionar sencera en un cap de setmana perquè cal desentranyar el desenllaç com més aviat millor. No hi ha pausa, ni espera. Quan la velocitat posa en joc la vida dels altres, com succeeix en els accidents de cotxe, les administracions posen indicadors de limitació, i la reprimeixen no només amb nombroses multes i sancions, sinó també amb les esquenes d'ase. Aquests obstacles físics a la calçada són tan molestos com eficaços per limitar la velocitat dels vehicles. La tecnologia implica una exaltació de la celeritat.

Franz Jalics afirma que «la velocitat anul·la tota espiritualitat. El camí espiritual requereix lentitud». Hem abreujat pràcticament tots els processos. No obstant, la vida manté el seu ritme. Els embarassos, per regla general, continuen durant nou mesos. Carl Honoré, al seu llibre *Elogi de la lentitud*, escriu que vivim l'«era del furor». La rapidesa, l'escarrassament..., es mouen per forces centrífugues. En aquest sentit, les persones perdem interioritat. Es mira més el velocímetre que els fons del propi cor.

Amb aquesta conducta, la vida espiritual s'impossibilita. El ritme frenètic entorpeix el silenci, la meditació, la pausa, la contemplació, pràctiques que permeten escoltar els xiuxiuejos de Déu. L'acompanyament, la proximitat, l'atenció als altres... requereixen temps. Com afirma Susanna Tamaro a *On et porti el cor*: «la vida no és una carrera, sinó un tir al blanc, el que importa no és l'estalvi de temps, sinó la capacitat de trobar una diana.»

Lluís Serra i Llansana

LA HUMILITAT

Un bon dia jo caminava amb el meu pare, i en un moment donat, ell es va aturar en una corba del camí i després d'un petit silenci em va preguntar: "A part del cant dels ocells, ¿escotes algun altre soroll? Vaig aguditzar les meves oïdes i alguns segons després vaig respondre: "Estic escoltant el soroll d'un carro..." Així, és – va dir el meu pare – " es un carro buit". I vaig preguntar al meu

pare: "¿I com saps que és un carro buit si encara no l'hem vist?" Aleshores el meu pare va respondre: "És molt fàcil saber quan un carro està buit, pel soroll que fa. Com més buit està, més soroll fa".

Al cap d'uns anys, em vaig convertir en adult i fins avui, quan sento una persona parlant massa, interrompent la conversa dels altres, sent inoportuna, presumint del que té, sentint-se prepotent i mirant per sobre les espatlles als altres, tinc la impressió de sentir la veu del meu pare dient: "Quan més buit està el carro, més soroll fa".

La humilitat consisteix en callar les nostres virtuts i permetre que els altres les descobreixin.

I recordem que existeixen persones tan pobres que l'únic que tenen és diner. Ningú no està més buit, que aquell que està ple del "primer jo, després jo i sempre jo".

Siguem pluja serena i mansueta que arriba profundament a les arrels, en silenci.

Fr. Francesc Costa Planagumà, ofm.

PREGÀRIA

Senyor Jesús: de vegades em sento
com aquell cec de naixement,
totalment desorientat,
tancat en el meu món,
ple de pors i desconfiances
davant una realitat i unes persones
que no puc percebre o que deformato
segons els meus interessos o les meves pors.
Ajuda'm, Senyor,
a adonar-me d'aquesta situació
i a tenir el desig de sortir-ne, de veure-hi clar.
Perquè tal com vas denunciar dels fariseus,
a vegades crec que no soc cec,
que m'hi veig perfectament
i encara pretenc fer de guia a d'altres
que jo considero que estan cecs.
Veig l'estella que tenen als ulls
i soc incapaç de veure
la biga que tinc als meus.
Senyor, fes que hi vegi!
no només amb la vista corporal,
capaç de veure l'aspecte exterior,
sinó amb els ulls del cor
que veuen el que és essencial.
Només tu, Senyor, pots obrir-me la mirada
per fer-la semblant a la teva.
Voldria veure les coses i sobretot les persones
com tu les veus: com a fills i filles del Pare,
amb una immensa capacitat d'amor i de vida.
Voldria veure'm a mi mateix com tu em mires,
com el teu germà estimat,
crídat a compartir la teva vida i missió,
tot i els meus defectes i pecats.

AGENDA

2 de març, Santa Agnès de Praga

5 de març, 1r. diumenge.

12 de març, 2n. Diumenge.

14 de març, Pregària Interfranciscana “Regla Butllada” capítol 7, preparada per l’Orde Franciscà Secular de Catalunya. A les 19h . A la Plaça Universitat nº2, Barcelona.

16 de març, Literatura, Art i Cristianisme V, 20 h. Conferència “Jesucrist Superstar”, per Eduard Rey, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

18 de març, Sant Salvador d’Horta.

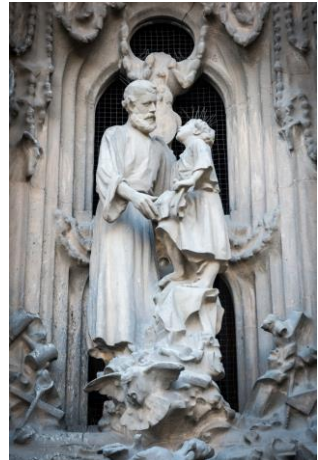
19 de març, 3r. diumenge. Sant Josep.

23 de març, 20h. Recés de Quaresma, “ Conversió de Sant Francesc , i la nostra”, per Fra Francesc Costa, a Santaló 80, Barcelona.

25 de març, 10,30h “Recés de Quaresma i Via Crucis” al Monestir de Santa Maria de Vall-donzella. (Claustre). Preparat per Fr. Francesc Costa, ofm. Al carrer del Cister, 41. Barcelona. Possibilitat de quedar-se a dinar. Contactar amb: obscatalunya@outlook.es, o al telèfon 635612431.

25 de març, Recés Quaresma 10 h i Via Crucis per la Gna. Clara osc. A la Escola Anna Mogas, carrer Curró 325 de Granollers. A les 12,30 Missa al Convent dels Franciscans, Carrer Joan Prim 183 de Granollers.

26 de març, 4t. Diumenge.

**Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 -
Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es**